

Sygn. akt III

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna

Protokolant: Ewelina

po rozpoznaniu w dniu 09.09.2015 r. w na rozprawie

sprawy z wniosku Piotra

z udziałem Moniki

o nakazanie zapłaty na podstawie art. 598 (16) § 1 k.p.c.

postanawia:

1. zmienić wysokość sumy pieniężnej określonej postanowieniem Sądu Rejonowego w z dnia 6 listopada 2014 r. sygn. akt III Nsm 668/13 z kwoty 100 (sto) złotych do kwoty 400 (czterysta) złotych za każde naruszenie obowiązku kontaktowania się z małoletnią Nel ur. .2007 r. zgodnie z postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 5 marca 2013 r. w sprawie sygn. akt III
2. nakazać uczestniczce Monicie zapłatę na rzecz wnioskodawcy Piotra kwoty 16.400. (szesnaście tysięcy czterysta) złotych za każde naruszenie obowiązków wynikających z postanowienia Sądu Rejonowego w z dnia 6 listopada 2014 r. wydanego w sprawie III w przedmiocie kontaktów wnioskodawcy z małoletnią córką Nel w dniach:
 - 1) w okresie od dnia 27.12.2014 r. do dnia 28.12.2014 r.;
 - 2) w dniu 30.12.2014 r.;
 - 3) w dniu 06.01.2015 r.;

A

- 4) w okresie od dnia 09.01.2015 r. do dnia 11.01.2015 r.;
- 5) w dniu 13.01.2015 r.;
- 6) w okresie od dnia 17.01.2015 r. do dnia 23.01.2015 r.;
- 7) w dniu 03.02.2015 r.;
- 8) w okresie od dnia 06.02.2015 r. do dnia 08.02.2015 r.;
- 9) w dniu 10.02.2015 r.;
- 10) w dniu 17.02.2015 r.;
- 11) w okresie od dnia 20.02.2015 r. do dnia 22.02.2015 r.;
- 12) w dniu 24.02.2015 r.;
- 13) w dniu 03.03.2015 r.;
- 14) w okresie od dnia 06.03.2015 r. do dnia 08.03.2015 r.;
- 15) w dniu 10.03.2015 r.;
- 16) w dniu 17.03.2015 r.;
- 17) w okresie od dnia 20.03.2015 r. do dnia 22.03.2015 r.;
- 18) w dniu 24.03.2015 r.;
- 19) w dniu 31.03.2015 r.;
- 20) w okresie od dnia 03.04.2015 r. do dnia 05.04.2015 r.;
- 21) w dniu 07.04.2015 r.;
- 22) w dniu 14.04.2015 r.;
- 23) w okresie od dnia 17.04.2015 r. do dnia 19.04.2015 r.;
- 24) w dniu 21.04.2015 r.;
- 25) w dniu 28.04.2015 r.;
- 26) w okresie od dnia 01.05.2015 r. do dnia 03.05.2015 r.;
- 27) w dniu 05.05.2015 r.;
- 28) w dniu 12.05.2015 r.;
- 29) w okresie od dnia 15.05.2015 r. do dnia 17.05.2015 r.;
- 30) w dniu 19.05.2015 r.;
- 31) w dniu 26.05.2015 r.;
- 32) w okresie od dnia 30.05.2015 r. do dnia 31.05.2015 r.;
- 33) w okresie od dnia 12.06.2015 r. do dnia 14.06.2015 r.;
- 34) w dniu 16.06.2015 r.;

- 35) w okresie od dnia 27.06.2015 r. do dnia 28.06.2015 r.;
 - 36) w dniu 30.06.2015 r.;
 - 37) w dniu 01.07.2015 r.;
 - 38) w okresie od dnia 03.07.2015 r. do dnia 15.07.2015 r.;
 - 39) w dniu 01.09.2015 r.;
 - 40) w okresie od dnia 04.09.2015 r. do dnia 06.09.2015 r.;
 - 41) w dniu 08.09.2015 r.;
3. oddalić wniosek w pozostałym zakresie;
 4. zasądzić od uczestniczki Moniki na rzecz wnioskodawcy Piotra i kwotę 40 (czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;
 5. koszty zastępstwa procesowego znieść wzajemnie pomiędzy stronami.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Piotr wniósł o nałożenie na uczestniczkę postępowania
Monikę nakazu zapłaty w kwocie 500 zł (dokonując zmiany kwoty
zagrożenia zapłatą orzeczonego w postanowieniu Sądu Rejonowego w z
dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt III) za niewykonanie obowiązków
wynikających z postanowienia zabezpieczającego Sądu Okręgowego Warszawa –
Praga w Warszawie z dnia 5 marca 2013 r. wydanego w sprawie o sygn. akt. III C
zmienionego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18
września 2013 r., sygn. akt VI Ponadto wniósł o zwrot kosztów
postępowania. Wnioskodawca podał, że uczestniczka dopuściła się kolejnych
trzynastu naruszeń, a kontakty nie odbyły się dnia: 25 listopada 2014 r., 27 grudnia
2014 r., 30 grudnia 2014 r., 6 stycznia 2015 r., 9 stycznia 2015 r., 13 stycznia 2015 r.,
17 stycznia 2015 r., 3 lutego 2015 r., 6 lutego 2015 r., 10 lutego 2015 r., 17 lutego
2015 r., 20 lutego 2015 r. i 24 lutego 2015 r., zaś nakaz zapłaty wynika z
postanowienia Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 6 listopada 2014 r. wydanego w
sprawie o sygn. akt III . Wnioskodawca podał, że uczestniczka nie tylko
uniemożliwia mu nadal spotkania z córką to całkowicie izoluje dziecko od ojca, od
otoczenia i od szkoły. Jeżeli chodzi o wysokość kwoty to wskazał, że uczestniczka
przed Sądem Okręgowym podała, że osiąga dochody w wysokości 3000 zł
miesięcznie, a uczestniczka musi się liczyć z koniecznością poniesienia realnego
uszczerbku majątkowego w przypadku dalszego uchylania się od obowiązku
nałożonego na nią orzeczeniami sądu.

Uczestnika Monika Kupiec - Pająk w piśmie procesowym z dnia 8 lipca 2015 r.
wniosła o oddalenie w całości wniosku oraz zasądzenie od wnioskodawcy na jej rzecz
zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm
przepisanych.

Odnosząc się do zarzutów zaprzeczyła jakoby kiedykolwiek utrudniała, a tym
bardziej uniemożliwiała wnioskodawcy realizację jego kontaktów z córką. Wręcz

przeciwnie, mimo destrukcyjnej postawy wnioskodawcy, który z przyczyn nieznanych uczestnicze, dąży do eskalacji konfliktu między stronami, uczestniczka starała się by małaletnia miała zapewniony możliwie szeroki kontakt z ojcem. Wskazała, że wielokrotnie namawiała córkę by pojechała do taty na noc. Podkreśliła, że brak kontaktów po świętach Bożego Narodzenia 2014 r. jest spowodowany wyłącznie nagannymi działaniami wnioskodawcy. Małaletnia po tym jak została przez okres blisko trzech tygodni przetrzymywana przez ojca, kategorycznie odmówiła jakichkolwiek spotkań z nim. Na każdą propozycję wyjazdu do niego reagowała płaczem, skarżyła się na ból brzucha, nie mogła spać. Uczestniczka przyznała, że od 27 grudnia 2014 r. nie odbywają się kontakty wnioskodawcy z córką.

Na rozprawie w dniu 15 lipca 2015 r. wnioskodawca poparł swój wniosek i złożył jego rozszerzenie o kolejne dni naruszeń w dniach: 3 marca 2015 r., 6 marca 2015 r., 10 marca 2015 r., 17 marca 2015 r., 20 marca 2015 r., 24 marca 2015 r., 31 marca 2015 r., 3 kwietnia 2015 r., 7 kwietnia 2015 r., 21 kwietnia 2015 r., 1 maja 2015 r., 5 maja 2015 r., 12 maja 2015 r., 15 maja 2015 r., 16 maja 2015 r., 19 maja 2015 r., 27 czerwca 2015 r., 30 czerwca 2015 r., 1 lipca 2015 r., 3 lipca 2015 r., 4 lipca 2015 r., 5 lipca 2015 r., 6 lipca 2015 r., 7 lipca 2015 r., 8 lipca 2015 r., 9 lipca 2015 r., 10 lipca 2015 r., 11 lipca 2015 r., 12 lipca 2015 r., 13 lipca 2015 r. i 14 lipca 2015 r. w wysokości po 500 zł za każde naruszenie tj. łącznie kwotę 22000 zł.

Natomiast uczestniczka wniosła o oddalenie wniosku, w tym jego rozszerzenia.

W odpowiedzi wnioskodawcy z dnia 27 lipca 2015 r. na pismo uczestniczki z dnia 8 lipca 2015 r. wraz z podsumowaniem stanowiska wnioskodawcy wniosł o nakazanie uczestnicze zapłaty na jego rzecz kwoty 41500 zł za 83 uniemożliwione spotkania wnioskodawcy z córką w dniach: 25 listopada 2014 r., 24 grudnia 2015 r., 27 grudnia 2014 r., 28 grudnia 2015 r., 30 grudnia 2014 r., 6 stycznia 2015 r., 9 stycznia 2015 r., 10 stycznia 2015 r., 11 stycznia 2015 r., 13 stycznia 2015 r., 17 stycznia 2015 r., 18 stycznia 2015 r., 19 stycznia 2015 r., 20 stycznia 2015 r., 21 stycznia 2015 r., 22 stycznia 2015 r., 23 stycznia 2015 r., 3 lutego 2015 r., 6 lutego 2015 r., 7 lutego 2015 r., 8 lutego 2015 r., 10 lutego 2015 r., 17 lutego 2015 r., 20 lutego 2015 r., 21 lutego 2015 r., 22 lutego 2015 r., 24 lutego 2015 r., 3 marca 2015 r., 6 marca 2015 r., 7 marca 2015 r., 8 marca 2015 r., 10 marca 2015 r., 17 marca 2015 r.,

20 marca 2015 r., 21 marca 2015 r., 22 marca 2015 r., 24 marca 2015 r., 31 marca 2015 r., 3 kwietnia 2015 r., 4 kwietnia 2015 r., 5 kwietnia 2015 r., 7 kwietnia 2015 r., 14 kwietnia 2015 r., 17 kwietnia 2015 r., 18 kwietnia 2015 r., 19 kwietnia 2015 r., 21 kwietnia 2015 r., 28 kwietnia 2015 r., 1 maja 2015 r., 2 maja 2015 r., 3 maja 2015 r., 5 maja 2015 r., 12 maja 2015 r., 15 maja 2015 r., 16 maja 2015 r., 17 maja 2015 r., 19 maja 2015 r., 26 maja 2015 r., 29 maja 2015 r., 30 maja 2015 r., 31 maja 2015 r., 9 czerwca 2015 r., 12 czerwca 2015 r., 13 czerwca 2015 r., 14 czerwca 2015 r., 16 czerwca 2015 r., 27 czerwca 2015 r., 28 czerwca 2015 r., 30 czerwca 2015 r., 1 lipca 2015 r., 3 lipca 2015 r., 4 lipca 2015 r., 5 lipca 2015 r., 6 lipca 2015 r., 7 lipca 2015 r., 8 lipca 2015 r., 9 lipca 2015 r., 10 lipca 2015 r., 11 lipca 2015 r., 12 lipca 2015 r., 13 lipca 2015 r., 14 lipca 2015 r. i 15 lipca 2015 r. Zaś na rozprawie dnia 9 września 2015 r. wnioskodawca podtrzymał dotychczasowe stanowisko od dnia 27 grudnia 2014 r. i rozszerzył wniosek o terminy: 1-15 sierpnia 2015 r., 1 września 2015 r., 4-6 września 2015 r. i 8 września 2015 r., a cofnął dni 29 maja 2015 r. i 9 czerwca 2015 r.

Uczestniczka wniosła o oddalenie wniosku w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia Nel ur. 2007 r. jest dzieckiem pochodzącym ze związku małżeńskiego Piotra i Moniki zawartego 4 listopada 2006 r. Pomędzy stronami w Sądzie Okręgowym Warszawa – Praga w Warszawie toczy się sprawa o rozwód pod sygn. III C

W sprawie o sygn. akt III C z powództwa Piotra przeciwko Monice o rozwód Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 5 marca 2013 r. w trybie zabezpieczenia na wniosek powoda i pozwanej ustalił:

- a) na czas trwania procesu miejsce zamieszkania małoletniej Nel ur. 2007 r. w Warszawie w każdorazowym miejscu zamieszkania jej matki Moniki
- b) na czas trwania procesu kontakty Piotra z małoletnią córką Nel ur. 2007 r. w Warszawie w ten sposób, że ojciec Piotr spędzi z

córką Nel Pająk poza miejscem zamieszkania matki Moniki

i

pod jej nieobecność:

b⁰) każdy I i III weekend miesiąca, od piątku przy czym ojciec odbierze dziecko ze szkoły i odprowadzi do miejsca zamieszkania matki w niedzielę o godz. 20.00,

b¹) każdy wtorek, przy czym ojciec odbierze dziecko ze szkoły we wtorek i odprowadzi do szkoły we środę rano,

b²) wakacje, w okresie od 1 lipca od godz. 10.00 do 31 lipca do godz. 20.00, przy czym ojciec odbierze małoletnią i odprowadzi do miejsca zamieszkania matki,

b³) pierwszy tydzień ferii zimowych, od godz. 10.00 w sobotę poprzedzająca rozpoczęcie ferii do następnej soboty do godz. 10.00, przy czym ojciec odbierze małoletnią i odprowadzi do miejsca zamieszkania matki.

W pozostałej części Sąd wnioski powoda i pozwanej o zabezpieczenie oddalił (k. 7 – 10, 32 akt sprawy III Nsm 668/13).

Postanowieniem z dnia 18 września 2013 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie VI ACz 2005/13 na skutek zażalenia powoda Piotra na ww. postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie umorzył postępowanie zażaleniowe w części dotyczącej ustalenia kontaktów powoda z córką w weekend majowy 2013 r., zmienił zaskarżone postanowienie w pkt 1 b) b⁰ w ten tylko sposób, że w miejsce kontaktów w I i III weekend ustalił kontakty w co drugi weekend i oddalił zażalenie w pozostałym zakresie (k. 11 – 16, 32 akt sprawy III Nsm 668/13).

W sprawie o sygn. akt III Nsm 668/13 z wniosku Piotra o wykonywanie kontaktów Sąd w dniu 6 listopada 2014 r. postanowił zagrozić Monice nakazaniem zapłaty na rzecz wnioskodawcy kwoty w wysokości 100 zł za każde naruszenie obowiązku kontaktowania się z małoletnią Nel Pająk ustalonego orzeczeniem sądowym (k. 11).

Piotr ma 42 lata i prowadzi własną działalność gospodarczą. Jest zdrowy i wolny od nałogów. Posiada dom w Monika ma 33 lata i posiada wyższe wykształcenie. Skończyła Akademię Sztuk Pięknych. Pracuje dorywczo na zlecenia jako projektant ubrań, zajmuje się także malarstwem. Prowadzi działalność gospodarczą, która obecnie jest zawieszona. Jej dochody wynoszą około 3000 zł miesięcznie z tytułu umowy zlecenia. Otrzymuje alimenty na rzecz córki w

wysokości 1200 zł. Jest zdrowa i wolna od nałogów. Partner uczestniczki prowadzi własną działalność gospodarczą. Jest po rozwodzie i z poprzedniego związku ma 15-letnią córkę. Mieszkają w wynajmowanym za który płać zł miesięcznie, łącznie z rachunkami. Uczestniczka posiada kredyt w wysokości zł zaciągnięty w 2014 r. Ma samochód, rocznik . Miesięczna rata wynosi zł. Małoletnia Nel ma 8 lat i uczy się w szkole podstawowej w miejscowości . Mieszka w domu z matką i jej konkubentem położonym w miejscowości przy ul. . Dom jest murowany, z poddaszem i składa się z pięciu pokoi, kuchni i łazienki. Małoletnia lubi tańczyć, malować i spotykać się z koleżankami.

Wnioskodawca podał, iż w dniu 25.11.2014 r. uczestniczka uniemożliwiła mu kontakt z córką powołując się na rzekomą grypę żołądkową u dziecka, co nie zostało potwierdzone żadnym dokumentem ani nie pozwoliła na telefoniczną rozmowę. W dniach 27.12.2014 r. i 30.12.2014 r. uczestniczka nie dopuściła do spotkań ojca z córką argumentując tym, że małoletnia rzekomo nie chciała się z nim spotkać. Jeżeli chodzi o 6.01.2015 r. to uczestniczka nie wydała dziecka ojcu, a wnioskodawca został zaatakowany przez mężczyznę, który wyszedł z miejsca zamieszkania uczestniczki. W dniu 9.01.2015 r. uczestniczka ponownie twierdziła jakoby małoletnia bała się spotkać z wnioskodawcą i nie wydała mu dziecka. We wtorek 13.01.2015 r. wnioskodawca nie zastał nikogo w miejscu zamieszkania uczestniczki. Tego dnia wnioskodawca skontaktował się ze szkołą i również pracownicy placówki nie posiadali żadnych informacji na temat stanu i miejsca pobytu dziecka. Wnioskodawca nie widział się córką podczas ferii zimowych, a kiedy pojechał po córkę to nikogo nie zastał. Później otrzymał wiadomość tekstową od uczestniczki z informacją, że małoletnia nie chciała się z nim spotkać. Ponownie wnioskodawca nie widział córki dnia 3.02.2015 r. i okazało się, że małoletnia Nel nie uczęszczała do szkoły przez dwa dni. Wnioskodawca dowiedział się w szkole, że uczestniczka złożyła wniosek o nauczanie dziecka w domu. W dniach 6.02.2015 r. i 10.02.2015 r. wnioskodawca nie widział się z córką, bo uczestniczka uniemożliwiła mu spotkanie. Dnia 17.02.2015 r. uczestniczka powiedziała wprost wnioskodawcy, że nie wyda mu dziecka mimo, iż przysługuje mu prawni wydane postanowieniem sądowym. Wnioskodawcy przysługiwał też weekend

od 20.02.2015 r. i ojciec ponownie nie widział się z córką, gdyż uczestniczka oświadczyła, że mu go nie wyda. We wtorek 24.02.2015 r. i 3.03.2015 r. małoletniej ponownie nie było w szkole do której nie uczęszczała od grudnia 2014 r. Wezwana na miejsce policja ustaliła, że uczestniczka nie była małoletniej ojcu. Nie była w tym czasie w domu. Dnia 6.03.2015 r. kiedy był to weekend i wnioskodawcy przysługiwał kontakt z córką to uczestniczka oświadczyła mu, że córka boi się do niego wyjść. Jeżeli chodzi o wtorek 10.03.2015 r. to wnioskodawca próbował spotkać się z córką i poszukiwał jej w miejscu zamieszkania, u dziadków matczynych i ośrodka zdrowia ale nigdzie jej nie zastał. Ponownie dnia 17.03.2015 r. uczestniczka uniemożliwiła wnioskodawcy spotkanie z córką. Dnia 20.03.2015 r. nikogo nie zastano w domu uczestniczki. We wtorek 24.03.2015 r. uczestniczka stwierdziła, że małoletnia nie spotka się z wnioskodawcą. Dnia 31.03.2015 r. uczestniczka ponownie nie wydała małoletniej na spotkanie z wnioskodawcą. Podobna sytuacja miała miejsce dnia 3.04.2015 r. Dnia 7.04.2015 r. uczestniczka na pozwoliła córce na spotkanie z wnioskodawcą. Wnioskodawcy przysługiwał kontakt dnia 21.05.2015 r. ale ponownie nie mógł spotkać się z córką. Dnia 1.05.2015 r. nikt nie otworzył drzwi dla wnioskodawcy w miejscu zamieszkania uczestniczki, mimo, że był to weekend kontaktów z córką. We wtorek 5.05.2015 r. ponownie nikt nie otworzył drzwi dla wnioskodawcy, a wezwani na miejsce policjanci próbowali mediować między stronami ale bezskutecznie. Dnia 12.05.2015 r. nikt nie otworzył drzwi wnioskodawcy w miejscu zamieszkania uczestniczki. W weekend tj. dnia 15.05.2015 r. wnioskodawca przyjechał do uczestniczki ale córka nie została mu wydana na kontakt, a sposób nienaturalny, stojąc obok matki, powiedziała, że się boi. Wnioskodawca ponownie przyjechał dnia 16.05.2015 r. i dostrzegł córkę w ogrodzie domu uczestniczki. Udało mu się porozmawiać z córką na odległość, a później uczestniczka zamknęła drzwi na taras. Dnia 19.05.2015 r. wnioskodawca widział córkę w domu przez okno ale uczestniczka ponownie uniemożliwiła spotkanie z dzieckiem. W dniu 27.06.2015 r. tj. w sobotę uczestniczka stwierdziła, że dziecko nie chce się spotkać z tatą. Z kolei dnia 30.06.2015 r. uczestniczka najpierw nie otwierała drzwi, a następnie odmawiała wydania dziecka nawet po przybyciu policji i zapowiedziała brak umożliwienia wnioskodawcy spotkania z córką w wakacje. W dniu 1.07.2015 r.

uczestniczka nie otwierała drzwi wnioskodawcy, a sąsiadka uczestniczki groziła wnioskodawcy, że wybije mu szyby w samochodzie kamieniem. Zaś dnia 3.07.2015 r. (kontakt wakacyjny) uczestniczka nie otworzyła drzwi wnioskodawcy chociaż jej samochód był zaparkowany przed domem. Piotr Pajak nie miał też kontaktu z córką w sierpniu i we wrześniu 2015 r.

Wnioskodawca wskazał, że taka sytuacja, że nie widzi się z córką mimo obowiązującego postanowienia o kontaktach z 2013 r. trwa do momentu zakończenia niniejszej sprawy. Wnioskodawca za każdym razem przyjeżdża po córkę mając nadzieję, że zostanie mu wydana. Piotr wielokrotnie wzywał policję, która sporządzała notatki urzędowe z interwencji. W miejscu zamieszkania uczestniczki był już około 40 interwencji. Wnioskodawca składał też zawiadomienia o zaginięciu dziecka, z którym od dłuższego czasu nie miał żadnego kontaktu. Wnioskodawca ma też stały kontakt ze szkołą, gdzie od nauczycieli słyszał, że uczestniczka nie puszcza córki do szkoły we wtorki i piątki, żeby ojciec nie odebrał dziecka ze szkoły, zaś w pozostałe dni Nel uczęszcza do szkoły. Piotr zarówno od uczestniczki i funkcjonariuszy Policji słyszał, że dziecko nie zostanie mu wydane na kontakt, gdyż nie chce.

Monika wskazała, że stara się by małaletnia miała zapewniony możliwie szeroki kontakt z ojcem. Wielokrotnie wręcz namawiała córkę aby pojechała do taty na noc. Przygotowuje córkę do kontaktu poprzez rozmowy i pakowanie jej tornistra. Dlatego nie może zgodzić się zarzutami wnioskodawcy. Jeżeli chodzi o kontakt dnia 25.11.2014 r. to małaletnia była chora, miała objawy grypy żołądkowej – wymiotowała i miała biegunkę. Nie posiada jednak żadnego zwolnienia lekarskiego na tę okoliczność. Natomiast brak kontaktów z córką w okresie po świętach Bożego Narodzenia 2014 r. jest spowodowany wyłącznie nagannymi działaniami wnioskodawcy. Nel gdy została przetrzymana przez ojca, bez żadnego kontaktu z matką, kategorycznie odmawia jakichkolwiek spotkań z nim. Na każdą propozycję wyjazdu do niego reagowała płaczem, skarżyła się na ból brzucha, nie mogła spać. Uczestniczka podała, że dnia 9.12.2014 r. wnioskodawca odebrał małaletnią na kontakt i odwiózł ją dnia 20.12.2014 r. Piotr po zabraniu córki na kontakt wtorkowy przesłał uczestniczce zwolnienie lekarskie za środę 10.12.2014 r. Następnie

w niedzielę 14.12.2014 r. przesłał usprawiedliwienie wystawione przez lekarza w dniu 13.12.2014 r., dotyczące okresu 15-19.12.2014 r. i oznajmił, że postanowił, że na ten czas dziecko zostanie u niego i kategorycznie odmówił przywiezienia córki do domu. Uczestniczka podjęła próbę odzyskania córki wraz z policją ale bezskutecznie. Wnioskodawca sam odwiózł córkę dnia 20.12.2014 r. Nel była u ojca na święta Bożego Narodzenia 2014 r. ale po tym kontakcie małaletnia powiedziała uczestniczce, że nie chce więcej iść do taty. Monika przyznała, że od 27.12.2014 r. nie odbywają się kontakty wnioskodawcy z córką, jednakże wskazała, że nie jest to wynik jej działań. Wskazała, że córka konsekwentnie odmawia widzeń z ojcem, o czym informowała kilkakrotnie funkcjonariuszy Policji. Panicznie się do boi. Kiedy wychodzi do wnioskodawcy i informuje go, że córka nie chce wyjść to wtedy Piotr próbuje wtargnąć i siłą wejść do domu albo ją wyzywa. Uczestniczka podkreśliła, że wnioskodawca swoim zachowaniem doprowadza do eskalacji konfliktu. Dnia 6.01.2015 r. zaatakował partnera uczestniczki, który wyszedł przed dom oznajmić mu, że małaletnia nie chce się z nim widzieć. Dnia 9.01.2015 r. wnioskodawca wszczął kolejną awanturę. Zaś w dniu 15.01.2015 r. wnioskodawca dwukrotnie wzywał policję na interwencje. Monika podała, że stan psychiczny Nel bardzo się pogorszył. Uczestniczka wraz z córką wyjechały na ferie i wedle twierdzeń uczestniczki małaletnia nawet podczas pobytu wyrażała niepokój zachowaniem ojca. Po przyjeździe małaletnia od 4.02.2015 r. uskarżała się na ból brzucha, dostała wysokiej gorączki, a lekarz zdiagnozował u niej zapalenie oskrzeli i wypisał zwolnienie lekarskie do 15.02.2015 r. Mimo tego zwolnienia wnioskodawca domagał się kontaktu z córką. Uczestniczka wskazała, że dnia 20.02.2015 r. wnioskodawca przyjechał pod jej dom z nieznanym mężczyzną i wezwała policję. Po tym incydencie została założona Niebieska Karta. Monika Kupiec – Pajak opisała zachowanie wnioskodawcy gdy przyjeżdża pod dom. Wskazała, że przez kilkanaście minut trąbi, jeździ autem pod jej domem, wykonuje gwałtowne manewry. Jej zdaniem powyższe zachowanie nie sprzyja budowaniu prawidłowych relacji z córką, gdyż wnioskodawca ignoruje wolę córki. Wskazała, że dziewczyna wielokrotnie prosiła ojca by dał jej spokój, również w obecności funkcjonariuszy Policji. Absolutnie nie izolowała córki od otoczenia, a potrzeba indywidualnego nauczania została

potwierdzona przez specjalistów z poradni. Monika od momentu wydania postanowienia zabezpieczającego w przedmiocie kontaktów nie składała wniosku o zmianę tego postanowienia, a dopiero podczas toczącego się niniejszego postępowania złożyła taki wniosek by kontakty odbywały się w obecności psychologa i kuratora. Wskazała, że córka była przesłuchiwana przez biegłych w sprawie o rozwód i nie było wskazane aby córka miała zakazane kontakty z ojcem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań stron (k. 127-128, 313-316), zeznań świadków Iwony (k. 310), Eweliny (k. 310-311), Andrzeja (k. 311), Konrada (k. 312) oraz dokumentów zawartych w aktach sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 598¹⁶ § 1 k.p.c. jeżeli osoba, której sąd opiekuńczy zagroził nakazaniem zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej, nie wypełnia nadal swego obowiązku, sąd opiekuńczy nakazuje jej zapłatę należnej sumy pieniężnej, ustalając jej wysokość stosownie do liczby naruszeń. Postępowanie dotyczące nałożenia obowiązku zapłaty określonej sumy pieniężnej jest kontynuacją wszczętego wcześniej postępowania wykonawczego. Założeniem uregulowania określonego w przepisach art. 598¹⁵-598²¹ k.p.c. jest sposób postępowania sądu opiekuńczego jeżeli obowiązki wynikające z orzeczenia sądowego albo ugody zawartej przed sądem lub przed mediatorem w przedmiocie kontaktów z dzieckiem nie są wykonywane albo są wykonywane niewłaściwie.

Sąd uznał, iż uczestniczka postępowania Monika Kupiec - Pająk wbrew obowiązkowi nałożonemu postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 5 marca 2013 r. nie wydała małoletniej Nel ojcu: w okresie od dnia 27.12.2014 r. do dnia 28.12.2014 r.; w dniu 30.12.2014 r.; w dniu 06.01.2015 r.; w okresie od dnia 09.01.2015 r. do dnia 11.01.2015 r.; w dniu 13.01.2015 r.; w okresie od dnia 17.01.2015 r. do dnia 23.01.2015 r.; w dniu 03.02.2015 r.; w okresie od dnia 06.02.2015 r. do dnia 08.02.2015 r.; w dniu 10.02.2015 r.; w dniu 17.02.2015 r.; w

okresie od dnia 20.02.2015 r. do dnia 22.02.2015 r.; w dniu 24.02.2015 r.; w dniu 03.03.2015 r.; w okresie od dnia 06.03.2015 r. do dnia 08.03.2015 r.; w dniu 10.03.2015 r.; w dniu 17.03.2015 r.; w okresie od dnia 20.03.2015 r. do dnia 22.03.2015 r.; w dniu 24.03.2015 r.; w dniu 31.03.2015 r.; w okresie od dnia 03.04.2015 r. do dnia 05.04.2015 r.; w dniu 07.04.2015 r.; w dniu 14.04.2015 r.; w okresie od dnia 17.04.2015 r. do dnia 19.04.2015 r.; w dniu 21.04.2015 r.; w dniu 28.04.2015 r.; w okresie od dnia 01.05.2015 r. do dnia 03.05.2015 r.; w dniu 05.05.2015 r.; w dniu 12.05.2015 r.; w okresie od dnia 15.05.2015 r. do dnia 17.05.2015 r.; w dniu 19.05.2015 r.; w dniu 26.05.2015 r.; w okresie od dnia 30.05.2015 r. do dnia 31.05.2015 r.; w okresie od dnia 12.06.2015 r. do dnia 14.06.2015 r.; w dniu 16.06.2015 r.; w okresie od dnia 27.06.2015 r. do dnia 28.06.2015 r.; w dniu 30.06.2015 r.; w dniu 01.07.2015 r.; w okresie od dnia 03.07.2015 r. do dnia 15.07.2015 r.; w dniu 01.09.2015 r.; w okresie od dnia 04.09.2015 r. do dnia 06.09.2015 r. i w dniu 08.09.2015 r. tj. 41 razy.

Sąd orzekał o naruszeniu kontaktów wnioskodawcy z małoletnią od dnia 27.12.2014 r., z pominięciem dni 29.05.2015 r. i 9.06.2015 r., gdyż w tym zakresie Piotr Pająk sprecyzował swoje ostateczne stanowisko.

Bezsprzecznie co wynikało z ww. postanowienia wnioskodawcy przysługiwały kontakty z córką w co drugi weekend, w każdy wtorek, przy czym ojciec miał odbierać dziecko ze szkoły we wtorek i odprowadzać do szkoły we środę rano, w wakacje, w okresie od 1 lipca od godz. 10.00 do 31 lipca do godz. 20.00, przy czym ojciec miał odbierać małoletnią i odprowadzać do miejsca zamieszkania matki i w pierwszy tydzień ferii zimowych, od godz. 10.00 w sobotę poprzedzającą rozpoczęcie ferii do następnej soboty do godz. 10.00, przy czym ojciec miał odbierać małoletnią i odprowadzać do miejsca zamieszkania matki. Postanowienie z dnia 5 marca 2013 r. Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie było jedynym obowiązującym na ten okres postanowieniem zabezpieczającym ustalającym kontakty Piotra z córką. Żadna ze stron do kwietnia 2015 r. nie składała formalnego wniosku o zmianę ww. postanowienia, a dopiero 8 kwietnia 2015 r. uczestniczka złożyła aby kontakty ojca z małoletnią odbywały się w obecności psychologa i kuratora, a następnie aby ograniczyć ojcu kontakty z małoletnią do porozumiewania się telefonicznie i drogą

elektroniczną, co ostatecznie oddalono. Stąd zarówno wnioskodawca jak i uczestniczka mieli obowiązek stosowania się do uregulowań zawartych w ww. postanowieniu. Jednak jak wynika ze zgodnych zeznań stron oraz świadków, a także dokumentów załączonych do niniejszych akt Monika nie zastosowała się do ww. postanowienia.

Uczestniczka w swych zeznaniach jednoznacznie przyznała, że od 25.12.2015 r. kiedy to wnioskodawca ostatni wraz widział się z córką, to od tamtej pory nie miał kontaktu z córką. Monika w toku całego postępowania zasłaniała się tym, że córka kategorycznie odmawia jakichkolwiek spotkań z córką, a ona nie chce jej do tego zmuszać. Twierdziła, że na każdą propozycję wyjazdu do niego reagowała płaczem, skarżyła się na ból brzucha, nie mogła spać. Jednak zeznania w tej części mijają się z prawdą. Przede wszystkim świadczyły o tym zeznania świadków, czyli funkcjonariuszy Policji, którzy przyjeżdżali do domu uczestniczki na wezwanie wnioskodawcy gdy ta nie chciała wydać mu dziecka. Z zeznań świadka Iwony Korniewicz, Andrzeja Klimka, Eweliny Stępień wynikało, że podczas wizyt dziecko było uśmiechnięte, zadowolone, pokazywało swój pokój. Świadek Konrad Nieborek wręcz podkreślił, że dziecko zachowywało się naturalnie, a z pewnością wiedziało czego dotyczyła interwencja policji, tym bardziej, że pod domem stał wnioskodawca. Zaś uczestniczka tłumaczyła każdemu z przybyłych policjantów, że dziecko nie chce spotykać się z tatą i jest zastraszone, co stało ze sprzecznością zachowania dziecka, które obserwowali w tym momencie policjanci i nie zauwazyli by Nel zachowywała się w sposób opisywany przez uczestniczkę. Należy powołać się również na opinię pedagogiczno – psychologiczną sporządzoną na potrzeby sprawy o rozwód (k. 101-106), gdzie we wnioskach biegli wskazali, że ojciec powinien mieć szerokie kontakty z Nel, co ma swoje odzwierciedlenie w postanowieniu sądu, a którego uczestniczka od końca grudnia 2014 r. w ogóle nie respektuje.

Co więcej, uczestniczka powoływała się na fakt, że pakuje córce tornister i rozmawia z nią na temat kontaktów z ojcem i by szła do niego. Jednak gdyby rzeczywiście tak było to wnioskodawca nadal by się spotykał z córką tak jak to miało miejsce wcześniej, prócz kilku naruszeń stwierdzonych w postanowieniu tutejszego sądu z dnia 6 listopada 2014 r.

14

Ponadto Monika wskazywała, że córka boi się jechać do ojca po tym jak została przetrzymana w okresie od dnia 9.12.2014 r. do dnia 20.12.2014 r. Po pierwsze należy zaznaczyć, że nie jest to okres blisko trzech tygodni, tylko 12 dni. Po drugie w tym okresie Nel zachorowała, o czym wnioskodawca poinformował uczestniczkę i przesłał jej zwolnienie lekarskie, a ostatecznie odwiózł córkę dnia 20.12.2014 r. do domu. Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, że wnioskodawca po tym okresie widział się jeszcze raz z córką na święta Bożego Narodzenia, dnia 25.12.2014 r. Piotr Pajak odwiózł córkę pod dom. Zatem absolutnie nie można się zgodzić, że córka po rzekomym przetrzymywaniu boi się jechać do ojca, kiedy spędziła z nim święta.

Zdaniem Sądu powyższe okoliczności świadczą o tym, że zachowanie uczestniczki, która nie wydaje córki na kontakty z ojcem mimo obowiązującego postanowienia, jest wręcz umyślne. Uczestniczka doskonale ma świadomość, że wnioskodawca powinien mieć kontakty z córką i w jakim kształcie. Co więcej celowo nie puszcza córki do szkoły we wtorki i piątki aby Piotr nie mógł odebrać małoletniej ze szkoły. Wnioskodawca za każdym razem przyjeżdża do domu uczestniczki lub do szkoły po małoletnią, stawia się na każdy kontakt mając nadzieję, że w końcu będzie mógł zabrać córkę. Piotr wzywa policję aby sprawdzić czy z córką jest wszystko w porządku, a przede wszystkim licząc, że każda kolejna interwencja skłoni Monikę do tego by wydała mu dziecko. Wnioskodawca utrzymuje też stały kontakt ze szkołą skąd dowiaduje się o stanie córki. Uczestniczka przez cały czas powtarza, że małoletnia nie chce wyjść do ojca, a postanowienie z dnia 2013 r. nie zostało zmienione przez Sąd mimo wniosku uczestniczki i nadal obowiązują kontakty w nim ustalone. Co więcej w swoich zeznaniach podała, że po tym jak małoletnia została przesłuchana przez biegłych w sprawie o rozwód to nie zostało wskazane aby miała zakaz kontaktów z ojcem.

Zeznania wnioskodawcy i uczestniczki znalazły potwierdzenie w dokumentach złożonych przez strony do akt oraz zeznaniach wyżej wspomnianych świadków.

W tym miejscu należy odnieść się do wniosków dowodowych złożonych przez uczestniczkę. Sąd oddalił wnioski dowodowe o przesłuchanie w charakterze świadków

Ewy

Anny

Julianny

Beaty

15

Agnieszki Agnieszki i Rafała oraz wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z wysłuchania małoletniej i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa dziecięcego, a także o zwrócenie się do Komendy Powiatowej Policji, który z funkcjonariuszy brał udział w interwencji z udziałem Rafała w dniu 9.06.2015 r., a także nadesłania notatki z dnia 29.05.2015 r. uznając, że przeprowadzenie tych dowodów przyczyniłoby się do nadmiernego przedłużenia postępowania. Jeszcze raz należy podkreślić, że to postępowanie musi być poprzedzone wydaniem orzeczenia sądu albo zawartej ugody w przedmiocie kontaktów z dzieckiem. Celem komentowanej regulacji jest przymuszenie osoby zobowiązanej, do realizacji obowiązku. W toku postępowania o rozwód, kiedy Sąd decydował o kształcie kontaktów wnioskodawcy z córką dopuścił dowody chociażby z opinii biegłych, a jak wynikało z zeznań uczestniczki małoletnia Nel była przesłuchiwana przez biegłych psychologów już czterokrotnie. Zgodnie z treścią art. 598¹⁸ § 2 k.p.c. przed wydaniem postanowień, o których mowa w oddziale niniejszym, sąd wysłucha uczestników postępowania. Zatem postępowanie odbywa się z udziałem zarówno uprawnionego, jak i zobowiązanego do umożliwienia kontaktu - wnioskodawca i osoba, przeciwko której skierowany jest wniosek, muszą być wysłuchani, co też Sąd uczynił w niniejszym postępowaniu, a dodatkowo przesłuchał funkcjonariuszy Policji, którzy brali udział w interwencjach tj. w dniach kiedy wnioskodawcy przysługiwały dni spotkań. Nie wysłuchuje się zaś dziecka. Wysłuchanie to powinno nastąpić przed wydaniem orzeczenia ustalającego kontakty. Artykuł 576 § 2 k.p.c., który dotyczy wysłuchania dziecka w sprawach opiekuńczych czytać należy łącznie z § 1, zgodnie z którym unormowanie to znajduje zastosowanie „przed wydaniem orzeczenia co do istoty sprawy”. Zaś jak już wyżej wskazano małoletnia Nel była wysłuchiwana przez biegłych w sprawie III C 561/12.

Zgodnie z treścią art. 598¹⁶ § 1 zd. 2 k.p.c. sąd może w wyjątkowych wypadkach zmienić wysokość sumy pieniężnej, o której mowa w art. 598¹⁵, ze względu na zmianę okoliczności.

W niniejszej sprawie Sąd uwzględniając sytuację majątkową uczestniczki stwierdził podstawy do tego by zmienić wysokość sumy pieniężnej za kolejne naruszenia kontaktów. o co wnioskował Piotr Sąd przede wszystkim wziął pod

uwagę sytuację majątkową uczestniczki, która z tytułu umowy zlecenia otrzymuje dochody w wysokości 3000 zł miesięcznie. Posiada też samochód o wartości Mieszka w wynajmowanym domu z partnerem i córką, dzielą się opłatami, a jej partner prowadzi działalność gospodarczą. Uczestniczka zaciągnęła kredyt na lodówkę ale zostały jej do spłaty dwie raty. Dlatego też zdaniem Sądu w niniejszej sprawie wystąpiły wyjątkowe wypadki skutkujące podwyższeniem tej kwoty ze 100 zł do kwoty 400 zł za każde naruszenie obowiązku. Należy podkreślić, że założeniem tej regulacji jest to, że sąd, oznaczając wysokość tej sumy, adekwatnie do sytuacji majątkowej osoby obowiązanej, powinien jednak mieć na uwadze, aby suma ta była "skuteczna", czyli dla naruszającego obowiązki wynikające z orzeczenia albo ugody o kontaktach na tyle dotkliwa, aby przymusiła go do wykonania ciężących na nim obowiązków (por. uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, druk sejmowy Nr 3063, www.sejm.gov.pl). W ocenie Sądu zachowanie uczestniczki potwierdza, że dotychczasowa kwota nie była na tyle dolegliwa i wcześniejsze postanowienie nie spełniło swojej funkcji.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż zaistniały przesłanki do nałożenia na uczestniczkę postępowania obowiązku zapłaty na rzecz wnioskodawcy w kwocie łącznej 16.400 zł za każde naruszenie obowiązku, stwierdzając naruszenie 41 razy (400 zł x 41).

W pozostałym zakresie Sąd oddalił wniosek uznając, że weekendy tj. od piątku do niedzieli, okres ferii i wakacji stanowią za każdym razem jednorazowe naruszenie obowiązku wydania dziecka.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.

Jeżeli zaś chodzi o koszty zastępstwa procesowego to Sąd zniósł je wzajemnie między stronami.

17